

Daniel 1. kapitola

J. B.

Dnes si řekneme něco o cíli života. Když postavíme do světlé místnosti svíčku, pak z jejího světla nevidíme téměř nic. Jestliže svíčku postavíme do tmavé místnosti, je její světlo mnohem jasnější. To je pozoruhodné, vždyť vydávané světlo je stejné. Ale v temné místnosti dokáže svíčka mnohem více.

V době, ve které žil Daniel, to bylo v židovství velmi temné. Nádobí z chrámu bylo pryč, chrám byl zničen a bohoslužba téměř nebyla. V tomto tmavém prostředí nacházíme Daniele. Ale ten má něco zcela zvláštního ve svém srdci. Nechtěl být tmavý jako všichni ostatní. Měl lásku k Bohu ve svém srdci. A toužil po bohoslužbě. Učinil vše, co mohl, aby se líbil svému Bohu. Jestliže zde je někdo, jehož srdce hoří pro Pána Ježíše, má jistě i přátele. Daniel je také měl. Mezi zajatými mládenci našel tři přátele.

Když si čteme tento příběh, dovídáme se, že král, o kterém je zde řeč, chtěl mít zvlášť dobré služebníky a vyhledával si je. Nebral si běžné, standardní lidi. Chtěl mít něco lepšího. Vybíral si je z královského pokolení a ještě měli být výjimeční. Měli to být mládenci. Neměla na nich být žádná chyba. Měli být krásní. Měli být obdařeni schopností k učení vší moudrosti a poznání, aby pak stáli na paláci královském.

Podobných požadavků může být mnoho. Jestliže někdo ze světa něco chce, pak si vybírá to nejlepší, co může. Daniel královým kritériím odpovídal. Když se s těmi kritérii trochu zabýváme, zjišťujeme, proč nás chce svět získat. Svět chce mít lidi, kteří mají vysoký morální standard. Svět ví, jak se mají lidé chovat, a vybírá si pro sebe ty slušné a křesťansky vychované. A především mladé lidi. Svět staré nepotřebuje. Ty ho stojí jenom peníze.

Svět i ďáblu se líbí mladí, neboť mládí má budoucnost. Král to také věděl. I ďábel touží po mladých. Chce je co možná nejrychleji odtáhnout od Pána Ježíše.

Bůh touží po všech. To znamená, že i mladé chce.

To jsou dvě moci, které stojí proti sobě a obě mají zájem o mladé lidi. A my sami jsme vinni, rozhodneme-li se špatně. Bůh tě chce mít. Zde si král bere Daniele. Svět chce mít lidi, kteří jsou navenek krásní a tu ti může někdo říci: vypadáš dobře – musíš k nám. Nebo: hraješ dobře fotbal, pojď do našeho spolku, u nás se můžeš něčím stát. My tě potřebujeme. Tak to říká svět. A možná, že řeknou: Přijď mezi nás, pozvedneš náš spolek. Právě tebe potřebujeme s tvými schopnostmi. Nebo můžeš hrát dobře na klavír. Učitel si toho všimne a tvrdí: právě tebe potřebuji do svého orchestru a ty tím také získaš. I peněžní odměnu dostaneš, druzí si tě budou vážit, naše škola získá uznání a z tebe něco udělá. Pak je tady jmenované poznání a umění. ...*vyučení vší moudrosti*. Učitel ti např. řekne: jdi na gymnázium, jsi studijní typ, můžeš studovat i dál. To není nic špatného a přesto tím může být někdo polapen.

Daniel každopádně tyto schopnosti měl, a tak musel na královský palác. Ale ve svém srdci o tuto královu čest nestál. Daniel ji nepotřeboval, neboť ve svém srdci měl touhu po svém Bohu. A nyní mu král říká: musíš se učit všemu literárnímu umění a jazyku kaldejskému. Ve světě je to také tak. Musíš mluvit tak, jak mluví svět, jinak v tom „paláci královském“ nic nepořídíš. Daniel tedy mluví jejich řečí. Na tom také není ještě nic špatného.

Ale potom král říká: budeš jíst to, co jím já. Všechno co jíme, přijímáme do svých úst, dále to jde do břicha a do krve a dává nám to sílu. Jestliže nejíme, jsme slabí. Král tím vlastně říká – dostaneš stejnou sílu jako mám já. Dostaneš nejlepší víno, dostaneš maso vepřové i hovězí, dostaneš z mého stolu vše, co budeš chtít. A na to říká Daniel NE.

Uvědomme si, že to, co vchází do nás, to, co je zdrojem naší síly, to, co nás motivuje k životu, nemůžeme přijímat ze světa. To musí přicházet od Boha. Jestliže hledáme sílu tak, jako naši kolegové či spolužáci, pak možná potřebujeme hry na počítači, různé časopisy a další věci, o kterých je zcela jasné, že přicházejí ze světa. To je pokrm tohoto světa. A k tomu Daniel říká NE. A to potřebujeme i my. Musíme umět říci ne. Jestliže si před školou spolužáci prohlíží nemravné časopisy, pak k tomu musíme říci ne. Může se stát, že se nám proto druzí posmívají, ale nám naše síla zůstává. V opačném případě jsme znečištěni.

V osmém verši je klíčový verš Danielova jednání. *Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrvňoval pokrmem ze stolu královského a vínem, kteréž král pil.*

On učinil pevné rozhodnutí a předsevzal si: z toho neslevím. A to si musíš také říci. Ve svém srdci musíš mít jasné předsevzetí: budu žít pro Boha. S tím souvisí i rozhodnutí nehledat svoji sílu ve světě, neboť všechno, co je v tomto světě, pomíjí. Jestliže jdeš po věcech světa, pak hřešíš.

V devátém verši následuje Boží reakce. Bůh projevili Danielovi milost a milosrdenství. To je přece krásné, nebo ne? To je to, co chceme, nebo snad ne?

V desátém verši je řeč světa. Správce řekl Danielovi: já se bojím svého pána. Jestliže děláš to, co dělá svět, pak se bojíš. Neustále se bojíš toho, který je nad tebou. Máš strach z učitele, máš strach z těch, kteří jsou nad tebou v práci, máš možná strach z policie, ... Jestliže děláš to, co se líbí Bohu, pak už tam není řeč o bázni, ale o Boží milosti a milosrdenství.

V patnáctém verši se dovídáme, že Daniel a tři mládenci vypadali lépe než všichni ostatní. Tím ale první kapitola nekončí. Bůh učinil něco zcela zvláštního. Odměňuje ty, kteří mu důvěřovali. Čteme to ve verši sedmnáct. *Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povědomostí a rozumností ve všelikém literárním umění a moudrosti; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidění a snům.*

Jenom těmto čtyřem dal Bůh něco zvláštního. Byli tam ještě další Židé, ale ti všichni se přizpůsobili, brali sílu ze světa. Bůh pomáhá těmto čtyřem. To je odměna za poslušnost. Jestli chceš mít poznání, pak musíš být poslušný. A to se vzta- huje také na duchovní život. Bůh dává další poznání jen tehdy, když činíme Jeho vůli. To je normální růst.

V devatenáctém verši jsou ti čtyři mládenci ještě jednou vyzdviženi. *I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem.* Představte si to. Babylonská říše nebyla malá. Na trůně seděl ten nejvyšší král, který na zemi vládl. A před tímto velkým králem stáli tito čtyři mladíci. Stáli, nepadli před ním ze strachu na zem. Stojí a dokonce mohou všechny poučovat – i starší lidi. Nikdo jim nemohl nic vytknout, neboť byli ve všech věcech desetkrát zběhlejší.

Daniel sám měl o sobě nízké smýšlení. Nevěřil, že by sám něco mohl. Spolé- hal na Boha, ne na sebe. Ale město Babylon naopak. Leželo na rovině Sinear. Dlouho před ním tam byla postavena vysoká věž, kterou lidé oslavovali sami sebe. Zdáli se sami sobě silnými. Stavěli věž, jaká ještě nestála. Byli úplně zaslepení. Řekli si vlastně: když tu věž postavíme, dosáhneme až do nebe. Tam, kde je Bůh. Tak to lidé dělají i dnes. Myslí si, že vědí více nežli Bůh. Ale vidíme, že všichni jmenovaní – hvězdáři a mudrci v celém království,... věděli méně než Daniel.

A to chce Bůh říci také nám všem. Hledejme Boží čest. Udělejme předsevzetí ve svém srdci, abychom se neznečišťovali a budeme světlem v tmavém světě. Pak také bude mít Bůh v nás svoji radost. A také rozumnost, poznání a moudrost bude u nás větší než u druhých, protože děláme to, co si Bůh přeje.

